

SAMOTNO POLETJE

Tit Vidmar

Kot v stari hiši bivam to poletje
v obokanih sobanah polzaprtih vek,
Ko zunaj želo sonca muči cvetje
in luč v požar tali kovino rek,

tu notri hladna senca se igra
z nedolžnim bratrancem prividom,
trepalnica spokojno trepeta
kakor cipresa za postarnim zidom.

V kletih srca, kakor zakladi skriti,
reči prijazne, ljube misli spe;
varne v podzemlju te samotne biti,
včasih med sabo tiho govore.

In ko se zunaj čas z življenjem bije
in zemlja kakor želvin je hrbet,
v sobanah moje stare domačije,
imamo v meni ljubezniv posvèt...